

נקודה מתוך "לחיות עם פרשת השבוע" / **ראש הישיבה**

אנו רואים שלשון הרע ומריבות הם הדברים המונעים מאיתנו את הדברים הטובים שאנו משתוקקים אליהם. גם היום אנו שואלים - מדוע לא נבנה בית המקדש? מה אנו צריכים לעשות כדי שנוכל לקיים: "וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך בו"? האם הבעיה היא שאין די אנשים שעולים להר הבית?

המדרש אומר: משום שיש לשון הרע. כאשר המציאות החברתית מקולקלת, לא ניתן לבנות את בית המקדש. זוהי התשתית של כל הערכים האחרים.

כך הסביר הרב נריה זצ"ל מדוע במלחמת השחרור באופן פלאי לא זכינו בירושלים ואילו במלחמת ששת הימים באופן פלאי זכינו לקבל את ירושלים לדינו. שהרי במלחמת השחרור הרובע היהודי היה בידינו, ובניגוד לכל התחזיות - נפל בידי האויב, ולעומת זאת במלחמת ששת הימים כלל לא חשבו בתחילה לכבוש את העיר העתיקה - ובכל זאת זכינו בה.

מדוע? מפני שבמלחמת השחרור היו כמה ארגונים - ההגנה, האצ"ל והלח"י, וכל אחד מהם ניסה להיכנס לירושלים ולקרוא את כיבושה על שמו. הפילוג והמחלוקת לא יכולים להתקיים בירושלים, וירושלים נופלת. אך במלחמת ששת הימים היה צבא אחד תחת ממשלת אחדות - ואז ירושלים בידינו. כשאנו מאוחדים - אויבינו לא יכולים לנו.

עתה תפקידנו להביא את השלב הבא בע"ה, שהאחדות תהיה אמיתית ולא מתוך צרה כמו בתקופת ששת הימים, וכך נזכה לבנין בית המקדש.

אנחנו נמצאים עכשיו בתקופה משמעותית של בירורים עמוקים לקראת אותה אחדות גדולה בעם ישראל בע"ה, וזה מתחיל קודם כל בתוכנו - להישמר מלשון הרע ברמה האישית, למחול על פגיעות בינינו ולהרבות אהבה בינינו.

על גבי עבודה אישית זו מגיע העניין החברתי והלאומי שגם בו עלינו להשקיע, שלא יהיו מחלוקות ודיבורים לא יפים בין ציבור לרעהו, וכך נזכה לאחדות ישראל ולבנין בית המקדש במהרה בימינו בע"ה.

מתוך שיעור שניתן ביום רביעי האחרון
השיעור המלא יעלה לאתר הישיבה בקרוב

נאמר בפרשתנו (דברים כ"ד, ח'-ט'):
"הַשָּׁמַר בְּנֶגַע הַצָּרַעַת לְשֹׁמֵר מְאֹד וְלַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר יוֹרוּ אֶתְכֶם הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כְּאֲשֶׁר צִוִּיתֶם לַעֲשׂוֹת. זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהֶיךָ לְמַרְיָם בְּדָרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרָיִם."
פסוק זה הוא המקור לדין לשון הרע, והרמב"ן מונה זאת כמצות עשה (רמב"ן דברים כ"ד, ט):
"ולפי דעתי שהיא מצות עשה ממש... והיא אזהרה מלדבר לשון הרע, יצוה במצות עשה שנוכח העונש הגדול שעשה ה' לצדקת הנביאה, שלא דברה אלא באחיה גמול חסדה אשר אהבתו כנפשה, ולא דברה בפניו שיבוש, ולא בפני רבים, רק בינה לבין אחיה הקדוש בצנעה, וכל מעשיה הטובים לא הועילו, גם אתה אם תשב באחיד תדבר בבו בן אמך תתן דופי לא תנצל".

עלינו לזכור את מה שקרה למרים הצדקת, כתוצאה מן הלשון הרע שדיברה על משה. אנחנו נוהגים לקיים מצוה זו בישיבה בכל בוקר כשאנחנו לומדים הלכות לשון הרע. זו מצוה יסודית מכל הבחינות - אישית, חברתית, לאומית. ההישמרות מלשון הרע בונה את העולם, הדיבור של לשון הרע מחריב את העולם.

הפסוק על זכירת הנעשה למרים הוא אחד מתוך שלושה פסוקים בפרשה - ובתנ"ך כולו - שבהם מופיע הביטוי "בדרך בצאתכם ממצרים", ובכל הפסוקים הללו דורשים חכמים דרשה זהה (ספרי כי תצא, ר"נ, רע"ה, רצ"ו): "בדרך" - בשעת טירופכם. 'בצאתכם ממצרים' - בשעת גאולתכם".

הטירוף בענין לשון הרע הוא טירוף פנימי - בתוך עם ישראל, והוא גורם למצב קשה מאוד, כפי שנאמר במדרש בפרשה הקודמת, פרשת שופטים (דברים רבה פרשה ה', י'):
"דבר אחר, 'ואמרת אישימה עלי מלך', אמר ר' יהודה ברבי אלעאי: על שלושה דברים נצטוו ישראל בכניסתן לארץ, ואלו הן: למחות זכרו של עמלק, ולמנות להם מלך, ולבנות להם בית המקדש. ומינו להם מלך, ומיחו זכרו של עמלק, ולמה לא בנו להן בית המקדש, שהיו ביניהם דילטורין".

מדוע בית המקדש לא נבנה, לאחר שמינו ישראל מלך והכריתו את זכר עמלק? משום שהיה ביניהם לשון הרע.

פינת הילדים

חיינות חיפוש כפרשה וברשי"

(לאחר מציאת המושג בקשו בשולחן שבת מאבאמא להרחיב על המושג שמצאתם)

חויים כחוויה הכא...

- 1. למה גורמת הדרך?
- 2. איך אנו צריכים להיות כדי שהקב"ה יחשוק בנו?
- 3. מתי מותר להישבע?

"הקדושה נולדת על ידי מעשיו של האדם ועל ידי חוויותיו, ואף נקבעת על ידם. ברגע שהאדם מאמץ לו גישה גסת רוח כלפי חפץ הקדוש מסתלק לו יסוד הקדושה. זו הקדושה, אינה מתבטאת בסגולה פורמאלית כלשהי של חפץ או של מוסד, אלא בקשר שנוצר בינם ובין האדם"

(הרב סולובייצ'ק, "אדם וביתו", עמ' 86)

בתחילת השבוע, ג' אלול תשפ"ג, הגיעו לישיבה התלמידים החדשים בני שיעור א', ומתוכם קרוב לעשרה(!) בני דור שני בישיבת מעלות. אנו שמחים להגיש בפניכם מעט מן האור והרגשות של הורים ובנים - משפחת הישיבה ההולכת ומתרחבת בע"ה.

דור שני יבוא בקהל ה' | אלעד דויטש | מחזור כ"א

קדם דויטש | שיעור א'

להיות בן של בוגר, זה לראות את הישיבה בזוג עיניים ועד חצי. להתהלך ברחבי הישיבה, ומדי פעם לחשוב אם אבא שלי גם היה משוטט לו ככה והאם ישב פעם על הספסל הזה.

להיות בן של בוגר זה לראות ולדבר עם הרבנים שלימדו את אבא שלך, ולקבל קצת פרופורציות על משמעות הזמן וכמה שהוא עובר לבסוף.

להיות בן של בוגר גורם לך לנסות ולמצוא חברים כמו שאביך מצא, וקצת להילחץ אם לא מצאת - גם אם עברו רק שלושה ימים מתחילת שנה.

זה להגיע לישיבה עם חוט שאתה מושך, חוט ההיסטוריה המחבר בין דורות ומנים.

להיות בן של בוגר גורם לך לראות את הישיבה באופן טיפה אחר. מואר קצת יותר, מוכר קצת יותר, חמים, מסתורי, עמיד.

להיות בן של בוגר זה נותן תקווה, מקור אמין להיאחז בו, עמוד תווך במרכז הים שכבר עבר את הטלטלות אשר אני עתיד לעבור.

להיות בן של בוגר, במובן מסויים, משכתב את ההיסטוריה מחדש.

לפה ליוויתי אותו יחד עם אשתי, כאמור, השבוע ביום ראשון לשיעור א' כדי שיתחיל גם הוא את המסע הרוחני והאישיתי הנפלא שלפנתו הוא עומד. פה גם אכלנו צהרים ביחד ביום הראשון - לנדיבות הישיבה - ובכלל זכינו לחווית פרידה מרוככת כי התחושה היתה שהשארנו ילד בביתו השני, הרוחני, ולא עזבנו שום דבר אלא להיפך, העמקנו את הקשר הבין דורי, הוספנו טוב. בכל פעם שמבקשים ממני להגיד דבר תורה בבית הכנסת בשבת ביישוב נופים שבשומרון, שבו אנחנו מתגוררים, אני משלב בו "מִיֵּלֶךְ" של אחד השיעורים אחריהם אני עוקב.

איכשהו, באורח ניסי ומור, כמעט כל מי שאני נפגש איתו עד היום, גם כאלה שלא איתי בקשר יומיומי, יודע שלמדתי במעלות, ללמדך כמה מעלות יש למקום.

ההחלטה לשלוח את קדם למעלות (כאילו שזו בחירה שלי, בואו, אין לי שום SAY בעניין), 28 שנים אחרי שאני דרכתי פה בפעם הראשונה היתה דבר טבעי וכמעט מובן מאליו. בעומק ההחלטה חשוב לי לציין שזו הצלחה חינוכית רבת השפעה של הישיבה. מעבר לכך שהיא בנתה אותי, היא כל כך הלחלה אל קירות ביתנו שברור היה לבננו הראשון שזו הדרך שהוא מבקש לעצמו. לא היתה התלבטות. בחירה ראשונה ובלעדית שמרגישה נכונה ואמיתית, כמעט מבלי לבדוק עוד אפשרויות.

ממרום גילי (46) אני יכול לומר שההימצאות הרגעית שלי כאן בישיבה, מעבר לגעגועים שהיא מילאה אותי ולרצון המטאפיזי והבלתי נשלט הזה להישאב שוב לעולמה של תורה, היא מיקדה אותי והזכירה לי מהיכן הגעתי, וכמו איזה חג טוב שאתה נתרם ממנו ולוקח איתו אל היומיום את ההתעצמות הרוחנית ששאפת ממנו - כך גם השהיה הקצרה בישיבה עם קדם שבת (שמו השני על שם סבו ר' שבתאי זליקוביץ ז"ל ממיסדי מושב מירון שנפטר עוד בטרם זכה להכירו), גרמה לי לחשוב על הוספת עיתים לתורה וחיוק שרשרת הדורות אשר התחילה מישראל סבא.

אני רוצה לאחל לקדם, לכל חבריו משיעור א' ולכל תלמידי ישיבת מעלות שנת לימודים פוריה, שגשוג רוחני וחיבור אמיתי לתורה ולישיבה.

אלעד דויטש, נשוי + 5, גר בנופים ועוסק במזיקה

השבוע זכינו אשתי ואני להגיע לישיבת מעלות יחד עם בננו הבכור קדם (ושמיתך הפוך הגדולה שלו), בכדי ללוותו ליומו הראשון והמרגש בשיעור א'.

זה היה יכול להישמע נחמד ועסיסי לכתוב פה שלא ביקרתי שנים בישיבה, אבל למען האמת, כבר לפני כשבועיים הגענו שנינו בתשעת הימים להתחזק ביום לימוד חויתי משותף שיזמנו לעצמנו ואף הכרנו חלק מהרבנים הצעירים.

למעט שינויים קוסמטיים קלים (לאן נעלם הטלפון הציבורי בכניסה לחדר האוכל??) שמחתי לראות ולחוש שמהות המקום לא השתנתה כלל אלא נשתמרה כמו יין טוב, והאמת היא ששימור החומר והרוח כלל לא הפתיע אותי, כי ככה מרגישים בדיוק כלפי בית.

ישיבת מעלות היא בית רוחני וערכי שמלווה אותי עד היום, בכל יום ולכל מקום אשר אליו אני הולך. אני משתדל לעקוב כמעט מדי שבוע ברשת אחרי השיעורים של הרב ויצמן, לומד ומאזין אפילו בזמן שאני מקפל כביסה, וכשיש לי נסיעה ממש ארוכה, אני מתחיל גם את השיעורים של הרב וינר (!).

מכריי דורשי טובתי יעידו שאני תמיד מזכיר להם שמצפון נפתחה לי הטובה, ושמתקופת לימודיי במעלות השתנו לי החיים, ולמען האמת כמעט כל מה שיש לי היום - התחיל בישיבה:

פה לראשונה התודעת לי מושג תורת ארץ ישראל והתחברתי חיבור אמיתי ללימוד התורה לעומק, בזכות הגישה המקבלת והמכילה של הישיבה שהגיעה בזמנו לשיאה בתוכנית "בחפץ לב" הזכורה לטובה.

פה הכרתי את חבריי איתם אני שומר על קשר עד היום, שרקדו בחתונתי, שימשו כעדים בחופתי ושאו שמא איתם בחתונות ילדיהם שלהם.

פה הקמנו את תזמורת החתונות "איילת השחר" (אם אתה מתחת לגיל 35 - לא מצופה ממך להכיר...)

שכל חבריה בוגרי הישיבה ושניגנתי בה עשרות שנים על הקלידים ושבתחת מהחתונות בהן הופענו פגשתי את רבקה, שלימים (לא רבים, סה"כ חודשיים וחצי מאז הדייט הראשון) הפכה לאשתי - סיפור מרגש ויוצא דופן בפני עצמו - וכבר 20 שנים אנחנו יחד עם חמשת ילדינו וביניהם כאמור בכורנו קדם, שגם התברך בכישרון מוזיקלי (תפנו אליו כדי לגלות על מה הוא מנגן. רמז: לא קלידים!).

מחשיכים את המסורת | דוד אמור | מחזור כ"ד

אצלנו במסורת וכבני אברהם יצחק ויעקב ההמשכיות היא זו שמשמרת אותנו לאורך כל הדורות. בנוסף לכך על כל אחד באופן אישי מוטלת האחריות ללימוד התורה, לא אחת ראש הישיבה מצטט את הפסקה באורות התורה פרק ב' פסקה א' - "כל הלומד תורה הוא מוציא מהכח אל הפועל את מציאות חכמתה מצד נפשו, ובודאי אינו דומה האור המתחדש מצד חיבור התורה לנפש זו לאור הנולד מהתחברותה לנפש אחרת, ואם כן הוא מגדיל התורה ממש בלימודו".

בני היקר אושרי, בני שיעור א' וכל בית הישיבה, בימים אלו שבהם הביורר בין הקודש לחול הוא בירור אמיתי וקשה, יש לכם אחריות גדולה על פי חזון הישיבה לעבודת המידות, ללימוד תורה בנעימות עם נשיאה בעול עם הציבור. קיץ פורה ומלא בלו"ז!

דוד אמור נשוי + 4, גר בגבעת שמואל ומשמש כסמנכ"ל כספים בחברת הנדל"ן "צמח המרמן"

ברוך ה', בני אושרי החל ללמוד השבוע בישיבה, ובאמת אין אושרי ושמחה כמו זאת. כאשר בשנה שעברה הוא התייעץ איתי לאן כדאי ללכת ללמוד, בליבי תמיד רציתי שילך לישיבה שבה גדלתי ואולי גם קצת כיוונתי יותר מדי.

בשיחה עם אבי (שגם אני במידה מסוימת ממשיך אותו במקצוע החופשי שבחרנו) אמר לי שאושרי חייב לבחור לבד. ואז תפסתי את עצמי ואמרתי לאושרי, תבדוק עוד מקומות אולי יש מקומות נוספים שיותר מתאימים לך. לאחר השיחה עם אבי הייתי מוכן לכל בחירה שלו. לאחר בחינה של מספר מקומות הוא בחר בישיבתנו. ואז נזכרתי בשיעורי של הרב וינר לפרשת תולדות, מהפתיחה שכל כך מובנת מאליה "ואלה תולדות יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק" - הרב הרוחני בציוטות מפסוקים שאומרים שכל מה שיצחק עשה היה משמר וממשיך את דרכי אביו אברהם, ולכן מידתו היא מידת הגבורה. בבחינת "איזהו גיבור הכובש את יצרו", כי האדם מטבעו רוצה להתבטא ולהביא את עצמו ואת הייחודיות שלו, ולכן להמשיך בדרך של ארירי זה דבר מאוד לא פשוט.